

ဖေဖေကို မုန်းမိခဲ့လို့

ငွေရွက်လွှာ

ဖေဖေကို မုန်းမိခဲ့လို့

ဖေဖေနဲ့ မေမေက သမီးကို 'ရွက်လွှာလေး' ဟု ချစ်စနိုးဖြင့် ခေါ်ကြသည်။ တကယ်တော့ သမီးနာမည် အပြည့်အစုံက 'နွေရွက်လွှာ'ပါ။ သမီး အသက်က ရှစ်နှစ်။ ဖေဖေက မီးရထားက အစိုးရ ဝန်ထမ်းအရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မေမေက အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သမီးတို့ မိသားစုက သိပ်ကို ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ မိသားစု တစ်ခုပါ။ သမီးကို ချစ်တဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေနဲ့ အတူ ထာဝရ မခွဲအတူရှိချင်ခဲ့သည်။ အရာအားလုံးဟာ... ကံစီမံရာ အတိုင်း ရှိနေကြရတယ်... ဖြစ်နေကြရတယ်... ဆိုတဲ့ စကား သမီး နားမလည်ခဲ့ပါ...။ ကံကြမ္မာဆိုးတွေသာ ဝင်မလာခဲ့ဘူး ဆိုရင်... ဖေဖေရယ်... မေမေရယ်... သမီးရယ်... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တစ်သက်လုံး နေကြရမယ် မဟုတ်လား။

ထိုနေ့က...

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ မနက်မိုးလင်း နေပေမဲ့လည်း ... သမီး အိပ်ရာမှ မထချင်ပါ။ ဖက်လုံးလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖက်ပြီး... အခန်းအပြင်က အကြောင်းအရာတွေကို နားစွင့် နေမိသည်။

"ဖြန်း"

သမီး ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်တက်သွားသည် ။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်နေဦးမှာလဲ။

"ရှင် ကျွန်မကို ရိုက်ပြန်ပြီလား..."

"အဲဒီတော့... မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ..."

သမီး စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်လာသည် ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ခုတလော... ဖေဖေနဲ့ မေမေ နေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်သည် ။ သမီး ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း... မေမေ အမြဲငိုနေတာ တွေ့နေရသည် ။ ဖေဖေက သမီးနဲ့ မေမေကို အရင်လို မချစ်တော့ဘူးလို့ ထင်မိသည် ။ သမီးကို အလိုလိုက်ပြီး အရမ်းချစ်တဲ့ ဖေဖေက အခုဆို သမီးကို လှည့်ပင်မကြည့်။ ဖေဖေမျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့မကြည့်ရဲ့ ...။ သမီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ ... မွေးနေ့တုန်းက မေမေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ အရုပ်ကလေးကို ကိုင်ပြီး... အသံမထွက်အောင် ကျိတ်ငိုလိုက်သည် ။ မဖြစ်ချင်ဆုံး အရာတွေ ဖြစ် လာပြီး... ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်မလာ တော့ပါ...။ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် ဖေဖေကို သမီး အရမ်း ကြောက်မိသည် ။ သမီးကို ခါးခါးသီးသီး ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေ...။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောတဲ့ စကားတွေက ရင်ထဲ ဒဏ်ရာ တစ်ခုလို ဖြစ်လာ သည် ...။

"နင် ငါ့သမီး မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ကို ဖေဖေလို့ မခေါ်နဲ့ ..." တဲ့ ...။

ဒါဆို သမီးက ဘယ်သူ့ကို ဖေဖေခေါ်ရမလဲ... ဖေဖေရယ်...။ မိုးသံ လေသံတွေနဲ့ မို့... ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကြားတစ်ချက် ... မကြားတစ်ချက်...။

"အီး... ဟီး... ဟီး... ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မပေါင်းဘူး... ကွာပေး..."

ဟင်...။ မေမေ့ရဲ့ ငိုသံ...။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ တကယ်ပဲ ကွဲကြတော့မှာ လား...။ မျက်ရည်စတွေက ပေါက်ခနဲ စီးကျလာသည် ။ သမီး အခန်းတံ ခါးလေးကို အသာလေး ဟပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ခိုးပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ ဖေဖေက မတ်တတ်ရပ် ခါးထောက်ကာ... မေမေက ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ တနှံ့နှံ့ ငိုနေသည် ။ မေမေ ငိုနေတာ မကြည့်ရက်...။ မေမေရယ် သမီးတို့ ဝေးရာ ထွက်ပြေးကြရအောင်လား ဆိုပြီး... မေမေ့လက်ကို ပြေး ဆွဲချင်မိသည် ။ ဖေဖေ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်လျှင်... မေမေ ငိုနေရာ ကနေ ချက်ချင်း ထပြီး... ဖေဖေ့ကို တွန်းထုတ်သည် ...။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွန်းလား ပုတ်လားနဲ့ ... နောက်ဆုံး... ထိုနေရာမှာ ... ထိုင်လျက် မေမေ လဲသွားသည် ။

ထိုအခါ... မထင်မှတ်စွာပင် ... မေမေက ဘီရိုထားတဲ့ ဘက် ထသွား ကာ... ဗီရိုပေါ် တင်ထားတဲ့ ... အရက်ပြန်ဘူးကို မော့ချပစ်လိုက်သည် ။ ဖေဖေ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ လက်ထဲက ဘူးကို ပုတ်ထုတ်သော်လည်း မမီလို က်တော့...။

"မေမေ..."

သမီးလည်း အရပ်ကလေးကို ပစ်ချပြီး... ငိုယိုပြီး မေမေ့ဆီ ပြေးလို က်သည် ။ မေမေ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေ ထွက်လာလျှင်... ဖေဖေက သမီးကို ဖယ်ပြီး... မေမေ့ကို ဆွဲယူသည် ။ မေမေ မျက်ဖြူတွေ လန်ပြီး... သမီးဘက် လှည့်ကာ...

"သမီး..."

လို့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ခေါ်လျှင်.... "မေမေ..." ဆိုပြီး... အကျယ်ကြီး အော်ငို ပစ်လိုက်သည် ။ မေမေ့ကို ဖက်ပြီး ငိုနေတဲ့

... ဖေဖေကိုလည်း စိမ်းစိမ်းကားကား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဖေဖေကို မုန်းတယ်..." လို့ ... ။

သမီးအတွက် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး တစ်ဖက် ပြုခဲ့ပြီလေ....။

2.6.2011

ဒီနေ့။ ကျွန်မ... တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ အောင်သည် ...။
ဘဝမှာ မေမေ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ပထမဆုံး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော နေ့ဖြစ်သည် ...။ ကျွန်မ ၁၀တန်းအောင်တာနဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားနိုင်ပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပြီ။ အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ပြီး... စာပေးစာယူ တက်ကာ ဘွဲ့တစ်ခု ရအောင် ယူမည်ပေါ့။ အောင်စာရင်း မထွက်ခင်ထဲက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးသားမို့ အတွေးတွေနဲ့ ပျော်နေမိသည် ။ အိမ်ရောက်တာနှင့်... ကျွန်မ စုဘူးလေး ခွဲကာ... စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေကို ရေတွက်နေလိုက်သည် ။ မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ... လက်ထဲ ပိုက်ဆံ အနည်းအကျဉ်း ပါမှ ဖြစ်မည် မဟုတ်လား။

"သမီး..."

ဖေဖေ ခေါ်သံ...။ ကျွန်မ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည် ။

"သမီး..."

ခဏနေတော့ ကျွန်မ အခန်းဝ ကနေ...

"သမီး ဒီမယ် ကြည့်ပါဦး...."တဲ့ ...။ ကျွန်မ ကျွတ်ခနဲ စုတ်တစ်ချက် သတ်ပြီး မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖေဖေလက်ထဲ ကြည့်တော့ ... ဆွဲကြိုးလေး တစ်ကုံး။

"ဆွဲကြိုးလေးက သမီးနဲ့ ဆို အရမ်းလိုက်မှာ ။ သမီးနာမည်နဲ့ ... စာလုံးလေးတွေ ထွင်းထားတာ..."တဲ့ ...။

ကျွန်မ မလိုချင်ပါ...။

"ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လာတာလဲ"

ဟုတ်တယ်လေ...။ ဖေဖေမှာ ပိုက်ဆံ အပိုမှ မရှိတာ...။ ကျွန်မ ကျောင်းစရိတ် ကျူရှင် စရိတ်နဲ့ မိသားစု စားစရိတ်နဲ့ လောက်င ယုံသာ ရှိသည်။ ။ အစိုးရ ဝန်ထမ်း ဖြစ်သည့်... ဖေဖေအတွက် မေမေ မရှိသည့် နောက်ပိုင်း... အိမ်တာဝန်ရော ငွေရှာတာရော ဖေဖေပဲ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ ။

"ဖေဖေ အလုပ်လုပ်ပြီး သမီးအတွက် သီးသန့် စုထားတာ..."တဲ့ ...။

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက် မဲ့လိုက်သည် ...။

"မလိုပါဘူး...။ ဖေဖေဘာသာ လိုတာသုံး..."

ဖေဖေ ကျွန်မကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး လေ သမီးရဲ့ ။ ဖေဖေက သမီး ၁၀တန်းအောင်လို့ ... အမှတ်တရ ဝယ်ပေးတာ..."

"ရတယ်ဆို ဖေဖေကလည်း ...။ သမီး မဝတ်ချင်လို့ ပေါ့..."

"သမီး ကျောင်းကို day တက်ချင်လား"

"မတက်တော့ဘူး ဖေဖေ..."

"ဘာလို့ လဲ... သမီးက ဖေဖေ မထားနိုင်မှာ စိုးလို့ လား..."

"မဟုတ်ပါဘူး...။ သမီး အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ..."

"ဟင်..."

"ဟုတ်တယ်လေ...။ အခုခေတ် ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အဝေးသင် တက် နေတဲ့ သူ... တစ်ပုံကြီး ..."

ဖေဖေ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းသွားသည် ။ ကျွန်မ ဖေဖေ မျက်ရည်တွေ ကို မသနားပါ။ ဘာလဲ... ဖေဖေက... ကျွန်မ တက်လမ်းအတွက် ကြိုးစားမှာ ကို ပိတ်ပင်ချင်တာလား...။ ဖေဖေ မရှိတော့ရင် ကောင်းမယ်... ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာသည် ...။ ကျွန်မကို အမြဲ ကလေး တစ်ယောက်လို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတာ မကြိုက်ပါ။

"သမီးက ကျောင်းတက်ရမယ့် အရွယ်... အလုပ် လုပ်စရာ မလိုသေးဘူး"

ကျွန်မ ဖေဖေကို မကျေနပ်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဖေဖေ သမီးကို ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်လား...။ သမီး ဖြစ်ချင်တာ လိုချင်တာ ဖေဖေ ဝယ်ပေးနိုင်လား"

"ဖေဖေ အတတ်နိုင်ဆုံး....."

"မလိုဘူး...။ သမီး ဘဝ တက်လမ်း သမီးဘာသာ ရှာမယ်။ သမီး ဖေဖေနဲ့ မနေချင်တော့ဘူး..."

"ဘယ်လို..."

"သမီး ဖေဖေနဲ့ မနေတော့ဘူး။ ဖေဖေကြောင့်... မေမေ သေရတာ။

ကြာရင် မေမေ့လို သမီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဖေဖေ့ကို မုန်းတယ်..."

ဖေဖေ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ တစ်လိုမ့်ချင်း စီးကျလာသည်။ ကျွန်မကို သိမ်ငယ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လျှင်... နှုတ်ခမ်းကို ကျေနပ်စွာ မဲလိုက်ပြီး ...

"ဖေဖေ အပြစ်တွေကြောင့် မေမေ သေရတာ။ မေမေ့ကို ဖေဖေ သတ်လိုက်တာ..."

လို့ အနာပေါ် တုတ်ကျအောင်
တမင်သက်သက်...နာနာကြည်းကြည်း ထပ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး ... သမီးရယ်..."

ဖေဖေ ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောသည် ။ ဖေဖေ ငိုလို့ ရင်နာတာထက်
စိတ်နာခြင်းက ပိုနေခဲ့သည် ။ မေမေသာ ခုချိန်ထိ ရှိနေခဲ့ရင်... သိပ်ကို
ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းခဲ့မှာ ...။

အခုတော့...

"သမီးကို ဖေဖေ့အနားက ထွက်သွားခွင့် ပေးပါ..."

ဖေဖေ ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းပြီး...အံ့ကြိတ်ငိုသည် ။

ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ အဖြေ ဖေဖေ မပေး။

"တကယ်ဆို မေမေ့အစား... ဖေဖေ သေပေးရမှာ ..."

ပြောလျှင် ... ဖေဖေ့ မျက်ရည်တွေ ထိန်းမရအောင် စီးကျလာသည်။ ။

"ဖေဖေ ခုချိန်ထိ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တုန်း...။ အတ္တကြီး နေတုန်း လား။ ဖေဖေ့ကို မုန်းတယ်။ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေချင်တော့ဘူး..."

ကျွန်မ ဗီရိုပေါ်က ဆေးသေတ္တာကို ပြေးယူလိုက်သည်။ ။

"သမီး..."

ဝမ်းနည်းသံကြီးနဲ့ ... အော်လိုက်တဲ့ အသံ။ ကျွန်မ ထိုနေရာမှာ ပဲ တုံ့ ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ဖေဖေ ခုလို ဖြစ်တာမျိုး ကျွန်မ မမြင်ဖူး။

"သမီး ဖေဖေကို ထားချင်လည်း ထားသွားပါ။ ဖေဖေ မတားတော့ပါဘူး သမီးရယ်။ စိတ်ထင်ရာတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ။ ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ်..."

ဆိုပြီး... ဖေဖေ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။ ။ ကျွန်မ ဆေးသေတ္တာဘူးကို လွှတ်ချပြီး မျက်ရည်တွေက ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ ကျလာသည်။ ။ သမီးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ... ဖေဖေရယ်။ သမီး ဖေဖေနား မနေချင်တော့ဘူး။ နုနယ်လွန်းတဲ့ အရွယ်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာ ရခဲ့တဲ့ သမီးအတွက်... ဖေဖေဆိုတာ မလိုအပ်ခဲ့ပါဘူး။ သမီးမျက်စိရှေ့... ဖေဖေကြောင့် မေမေ သတ်သေခဲ့တာမို့... ဖေဖေကို မုန်းတယ်။ သမီးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ရင်ထဲ ဆို့နှစ် လာပြီး... အသက်ရှူဖို့ ခက်ခဲ လာသည်။ ။

ဘာလို့ သမီးကို လောကကြီးမှာ လူအဖြစ် မွေးလာခဲ့ရတာလဲ။ သမီး ဘဝကြီးကိုလည်း သမီးမုန်းတယ်...။

ကျွန်မ အားရအောင်ငိုပြီး... ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့... အခန်းထဲ ဝင်ပြီး... ကျွန်မ အဝတ်စီရိထဲက အဝတ်တွေကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

အဝတ်တွေ ထုတ်တော့ ထည့်ဖို့ ခရီးဆောင်အိတ် တစ်လုံးကိုရှာကာ... အဝတ်တွေ တစ်ထည်ချင်း ခေါက်ထည့်နေလျှင်....

"သမီးဖို့ ဖေဖေ စုထားတာ။ ကိုယ့်နယ်ကနေ မြို့ကို သွားနေမယ် ဆို

ရင်... ပိုက်ဆံလိုမှာ ... ယူသွားနော်။ သမီး လိုတာသုံး... လိုတာရှိရင် ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်..."

ဆိုပြီး... လက်ထဲ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အမည်းနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်လေး ပေးသွားသည်။ မိဘမေတ္တာဆိုတာ တွေ့လား ဖေဖေရယ်။ သမီး ဖေဖေဆီက မေတ္တာတွေ မလိုချင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မမြို့မှာ ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိ ငှက်တိုင်တိုင် company တစ်ခုမှ အခြေတကျ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

အလုပ်မှာ ကြိုးစားခဲ့လို့ နေရာ တစ်ခုလည်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ကျွန်မဆီ ရံဖန်ရံခါ ရောက်လာတတ်သည်။ ကျွန်မ ဖေဖေဆီ လုံးဝမပြန်။ ဖုန်းနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ် လုပ်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေလည်း ပင်စင်ယူရန် သိပ်မလိုတော့...။ အသက်အရွယ်တစ်ခု ရောက်လာတော့ ဖေဖေကို အရင်လို မမုန်းတော့ပါ။ မိဘမေတ္တာကို နားလည်လာသည်။ ဖေဖေဆီ ကျွန်မ ပြန်ရဦးမည်။ အလုပ် စဝင်ထဲက ချစ်လာခဲ့တဲ့ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဖေဖေကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်... စီစဉ်ထားသည်။

‘နွေရွက်လွှာ’ နင်လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဖေဖေ နင့်ကို အရမ်းချစ်တာ နင်မသိဘူးလားလို့ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခဲ့ရပေါင်း မနည်းတော့။ ကိုကိုမိသားစုနဲ့ တွေ့တိုင်း ဖေဖေကို လွမ်းသည်။ ကိုကိုမှာ ... အဖေရယ် အမေရယ် ညီမလေးရယ် မိသားစု ငှယ်ောက်ရှိပြီး... တစ်ယောက်ကို တ

စံယောက် အရမ်းကို ချစ်ကြသည်။ ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုလေးမို့ ကိုကို မိသားစုရဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေကို ကျွန်မ အရမ်း လိုချင်ခဲ့သည် မဟုတ် လား။ ခုချိန် မေမေသာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ... ကျွန်မတို့ မိသားစုလည်း ... ပျော်ရွှင်နေရမှာ မလွဲမသွေပင်။ အစက ကျွန်မ အကြောင်း... ကိုကို ဘာမှ မသိ။ ဖေဖေနဲ့ ကိုကို ကျွန်မ ဘွဲ့ယူသည့်နေ့က... မတော်တဆ ဆုံမိကြ တာတောင် ကျွန်မ အထင်လွဲကာ ...

"ဖေဖေက သမီး ကောင်းစားမှာ ... မနာလိုလို့။ ကိုကို သမီးကို မုန်း သွားအောင်... ဦးက နွေရွက်လွှာရဲ့ အဖေပါ ဆိုပြီး သွားပြောတာ မလား ။ မလိုဘူး...။ သမီးဘဝမှာ ... ဖေဖေ ဆိုတာ မရှိဘူး...။ သမီးမှာ ... မိဘ ဆိုလို့ ... မေမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ..." ဆိုပြီး...

ကျွန်မ ရက်ရက်စက်စက် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ နားထဲ ပြန်ကြားတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စက်ဆုပ်မိသည်။ ခု ဖေဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်တာ ၃လရှိပြီ။ ဖေဖေ ဖုန်းဆက်တိုင်း မအားဘူးဆိုပြီး အမြဲ ဖုန်းချပစ်သည်။ ဖုန်းမကိုင်လို့ ဆက်တိုက်ခေါ်ရင် စက်ပိတ် ပစ်တတ်သည်။ နောက်ပိုင်း... ဖေဖေ ကျွန်မဆီ ဖုန်းမခေါ်ခဲ့တော့ပေ။ ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုး၍ ထင်ပါသည်။ မေမေ သေခဲ့ရတာ... ဖေဖေကြောင့် ဆိုရင်တောင်... လုံးဝ မှန်ကန်သည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေက မေမေ့ကို ချစ်တော့ အရမ်း သဝန်တိုခဲ့သည်။ ဖေဖေက မီးရထားက အစိုးရဝန်ထမ်း ဆိုတော့ ၂နှစ် တစ်ကြိမ် ပြောင်းရသည်။ မေမေကလည်း ကျောင်းဆရာမဆိုတော့... ဖေဖေ ပြောင်းတဲ့ နောက် အမြဲ လိုက်ရွှေ့ရသည်။ ထိုနှစ်ကတော့... မေမေ ကျောင်းရွှေ့ဖို့ ... အဆင်မပြေခဲ့။ မေမေ့ငယ်ချစ်ဦး ကျောင်းဆရာက မေမေနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်း ကျရာကနေ မထင်မှတ်ပဲ ပြဿနာ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မသိတတ် နားမလည်ခဲ့သည့် အရွယ်ဆိုတော့... မေမေ သေရတာ ဖေဖေကြောင့် ဆိုတဲ့ စိတ်စွဲကာ... ဖေဖေကို မုန်းမိခဲ့သည် ။ တကယ် တော့... ဖေဖေက မေမေနဲ့ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့်... ဖြစ်ခဲ့ရ တာတွေ မလား။ ဟူး ...။ မျက်ရည်တွေက ပေါက်ခနဲ ကျလာသည် ။

"နွေ"

ကိုကိုရဲ့ အသံ။

"နောက်လထဲ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်နော်..." တဲ့ ...။

ကျွန်မ မျက်လွှာလေးကို ချထားလိုက်သည် ။ ကျွန်မ အခု ရက်ပိုင်း စိတ်နဲ့ လူနဲ့ မကပ်တာ... ကိုကို အသိဆုံးမလား။ ကျွန်မ ဖေဖေကို သတိရတဲ့ အကြောင်း... ဆိုးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ကိုကိုကို အမြဲ ပြောဖြစ်သည် ။ ကိုကိုက သဘောထားကြီးသူ တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို အမြဲ ဆုံးမသည် ။ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ကာ... သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

"ကိုကို ပြောတာ နားထောင်။ ‘နွေ’ဖေဖေကို သွားတောင်းပန်ပါ။ မင်္ဂလာပွဲကို အဖေ တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါလို့ ။ ကိုကိုရယ် နွေရယ် အဖေရယ် အတူတူ နေကြမယ်နော်..."

ကျွန်မ ကိုကိုရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိသည် ...။

"ကိုကို ချစ်တဲ့ နွေ...။ ကိုကို သိတဲ့ နွေက... မသိတတ် မလိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး။ မိဘ ဆိုတာ အစားထိုးလို့ မရဘူး ‘နွေ’...။ သူ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါစေ။ သူက ‘နွေ’ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဖေဖေ...။ ကိုကို သူ့ကို လေးစားတယ်...။ တန်ဖိုးထားတယ်...။ ဘာလို့ လဲ

သိလား။ သူက ‘နွေ’ရဲ့ ဖေဖေ ဖြစ်နေလို့ ... "တဲ့ ...။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ကြားက ပြီးလိုက်သည် ။ ‘နွေ’ကို အဲဒီလောက် ချစ်တယ်လား ကိုကိုရယ်။ ကျွန်မ ထိုင်ပြီး ငိုချလိုက်သည် ။ ဖေဖေအပေါ် ကျွန်မ ဆိုးသွမ်းခဲ့မိတာတွေ နောင်တ ရလာသည် ။ ဖေဖေ ရင်ခွင်ထဲ ခို လှုံချင်လာသည် ။

"ကိုကို ‘နွေ’ ဖေဖေဆီ သွားချင်တယ်..."

ကိုကို ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြီးလိုက်သည် ။ ကျွန်မ ဘဝ ပြီးပြည့်စုံတော့မယ်လေ။ ရင်ထဲ ပျော်လွန်းလို့ ပြောပြစရာ... စ ကားလုံး ရှာလို့ မတွေ့။ ဖေဖေရယ် ကိုကိုရယ် ကျွန်မရယ်... အတူတူ နေ ကြတော့မယ်လေ...။

ကျွန်မ လက်ထဲက ဖိတ်စာလေးကို ကိုင်ပြီး တုန်လှုပ်နေမိသည် ။ ဖေဖေကို ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်ကို လာဖို့ ဖိတ်ရမည် ... မဟုတ်လား။ အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီးမှ ... ဝင်ရမလို ထွက်ရမလို ဖြစ်နေမိသည် ။ ကျွန်မ နောက်ဆုံး ... လှည့်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ...။

"သမီး..."

အိမ်ထဲကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ ဖေဖေရဲ့ အသံ...။

ကျွန်မ ငိုချင်လာသည် ။ ချက်ချင်း ကျလာမယ့် မျက်ရည်တွေကို ထိန်းလိုက်ပြီး... အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည် ။

ဖေဖေက ပြတင်းပေါက်နားက ဆက်တီမှာ ထိုင်နေသည်။ ။ ဖေဖေ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ... မျက်နှာ တော်တော်လေးပင် ချောင်နေသည်။ ။ ဖေဖေဘေးနားမှာ တုတ်ကောက်လေး တစ်ချောင်း... ရေဘူးလေး တစ်ဘူး...။ ရင်ထဲ စိတ်မကောင်း ... ဖြစ်လာသည်။ ။

ကျွန်မ လက်ထဲက ဖိတ်စာလေးကို ကမ်းပေးလိုက်ရင်း....

"သမီးရဲ့ ... မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာပါ ဖေဖေ... "

ဖေဖေ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို ဝင့်ကြည့်သည်။ ။

လက်တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ... ဖိတ်စာကို ကောက်ကိုင်ပြီး မျက်ရည် တွေ ဝဲနေသည်။ ။

"ဖေဖေ လာမယ် မလား..."

ပြောနေသော ကျွန်မ အသံမှာ လည်း ... ငိုသံစွက်နေသည်။ ။ ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာလေးကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရင်း... ဖေဖေ မျက်ရည်တွေ ကျလာတာ မြင်လျှင်....

"သမီး တောင်းပန်ပါတယ်..."

ကျွန်မ ငိုချပစ်လိုက်သည်။ ။ ဖေဖေ ကျွန်မကို မျက်ရည်တွေ ကြားက ပြုံးကြည့်ပြီး...

"ဘာအတွက်လဲ...။ ဖေဖေအမြင် သမီး ဘာအမှားမှ မလုပ်မိပါဘူး ကွယ်..."တဲ့ ...။

"ဖေဖေ သမီးနဲ့ အတူတူ လိုက်နေပါတော့နော်။ ဖေဖေကို သမီး ပြုစု ပါရစေ"

တောင်းပန်ပါတယ်... ဖေဖေကို မုန်းမိခဲ့လို့။

သမီးအပေါ် ဖေဖေ တာဝန်တွေ မကျေခဲ့ဘူး... ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။
သမီးသာ ကျေးဇူးကန်းပြီး... ဖေဖေရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေကို စော်
ကားခဲ့တာ။ သမီးမှားပါတယ် ဖေဖေရယ်... သမီးကို ဆူပါ ငေါက်ပါ...။

သမီးကိုတော့ မမုန်းပါနဲ့ ဖေဖေရယ်... နော်...။

ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်ကို ခမ်းနားစွာ ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဖေ
ဖေလည်း ... ရှိနေတော့ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေခဲ့သည်။ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်မ
လောက် ပျော်ရွှင်တဲ့ သူ ရှိပါတော့ မလား။ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးခါနီး... ဓာတ်ပုံ
တွေရိုက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေတာနှင့်... ဖေဖေ ဘယ်အချိန်
ပြန်သွားမှန်း မသိမထားမိ။ စိတ်ပူပြီး ဖေဖေကို လိုက်ရှာနေမိသည်။
ဖေဖေက ကျန်းမာရေး ကောင်းတာလည်း မဟုတ်။ ခန်းမကနေ အိမ်ပြ
န်ဖို့ ဖေဖေ ဘယ်သွားလဲ လိုက်မေးမှ ... ဖေဖေ အရမ်းမောလို့ ကျွန်မ
ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ အိမ်ပြန်သွားသည် ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ လမ်းမှာ အခြေ
အနေ သိပ်မဟန်လို့ ဆေးရုံ တင်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်း ပြောပြသည်။
ကျွန်မ သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ဘာမှ မသိခဲ့။ ကျွန်မ မင်္ဂလာဆောင်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုး၍ ဖေဖေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဖို့
တောင်းဆိုခဲ့သည် တဲ့။

မျက်ရည်တွေက စီးကျလာသည်။ ဖေဖေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ က
ကျွန်မကို ပူလောင်စေသည်။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ ချက်ချင်းပင်... ဖေဖေဆေး
ရုံ တက်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုကိုလည်း မျက်နှာမကောင်း...။ ဆေး
ရုံမှာ ... အောက်ဆီဂျင် တန်းလန်းနဲ့ ဖေဖေကို မြင်တာနှင့် မျက်ရည်တွေ

က ဝဲလာသည် ။

ဖေဖေ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတယ် မဟုတ်လား။ စကား တစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်တော့။ ကျွန်မကို မျက်လုံးတွေနဲ့ ပဲ စကားတွေ အများကြီး ပြောတာ ကျွန်မ သိနေခဲ့သည် ။ အချိန် အတော်ကြာကြီး ဖေဖေကို ကြည့်နေမိသည် ။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာ ပဲ... ဖေဖေ မျက်တောင် မခတ်တော့။

မလှုပ်တော့ဘူး။ အသက်လည်း မရှူတော့ဘူး။ ကျွန်မ ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည် ။ ဒေါက်တာက... ဖေဖေရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နဲ့ ထောက်ကာ ခေါင်းယမ်းပြလျှင်... မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည် ။

မြင်းမိုရ်တောင် တစ်ဖက် ပြိုလဲ သွားပြန်ပြီလေ။

သမီးကို စကားတွေ ပြောပါဦးလား... ဖေဖေရယ်။

ကျွန်မ ဖေဖေလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မ နဖူးနဲ့ ထိထားလိုက်သည် ။ ဖေဖေရဲ့ ဒီလက်တွေကို... ကျွန်မ နောက်ထပ် ဆုပ်ကိုင်ထားခွင့် ရပါတော့မလား။

"ဖေဖေ..."

ကျွန်မ အကျယ်ကြီး အော်ငိုလိုက်သည် ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေပါစေ... ဖေဖေက သမီးရဲ့ အဖေပါ။ ဖေဖေရယ် မသေပါနဲ့ နော်။ အိပ်နေရာက နေ နိုး လာပြီး... သမီးကို ဆူပါတော့လား။ ဖေဖေ တကယ်ပဲ... သမီးကို ခွဲခွာသွားပြီလား။ သမီးကို ထားခဲ့ပြီး... ထာဝရ အိပ်စက် အနားယူ သွားပြီလား။

"သမီး ဖေဖေကို မမုန်းတော့ဘူးလေ ဖေဖေရဲ့ ။ သမီးကို မထားခဲ့ပါ

နဲ့ ..."

ကျွန်မ အားရပါးရ ငိုချလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေ..."

ဖေဖေ ကျွန်မကို မျက်ရည်တွေ ကြားက နောက်ဆုံးအကြည့်မျိုးနဲ့ ခွဲ
ခွာသွားသည်။ ။ ကျွန်မ အပြစ်မမြင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ ကြည်နူးနေတဲ့
အကြည့်မျိုး...။ သမီးကို အဲဒီလို အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ အမြဲတမ်း ကြည့်နေ
ပေးပါ ဖေဖေ...။ သမီးကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ဖေဖေရယ်...နော် သမီး လိမ္မာပါ
တော့မယ်။

"နွေ..."

ကိုကိုရဲ့ ခေါ်သံ။ ကျွန်မ ပါးပြင်ပေါ်... မျက်ရည်တွေက ထိန်းမရ
အောင် တသွင်သွင် စီးကျနေသည်။ ။

"နွေ..."

ကိုကို ခေါ်သံတွေလည်း မကြားတော့။ မျက်လုံးတွေက အခန်းထဲမှ
လည်နေသည်။ ။ ကိုကို ကျွန်မ မျက်နှာကို ဆွဲယူပြီး စေ့စေ့ကြည့်ကာ စ
ကားတွေ ပြောနေသည်။ ။ သတိတွေက ရတစ်ချက် မရတစ်ချက်။

"ဖေဖေ..."

နှုတ်ခမ်းက ဖေဖေကိုပဲ ခေါ်နေမိသည်။ ။ တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ...
.. မုန်းမိခဲ့လို့ ...။

သမီး... ဖေဖေကို တောင်းပန်ရဦးမယ်။ ပြုစုရဦးမယ်။ တာဝန် မ
ကျေသေးဘူး။ ကျေးဇူးဆပ် ရဦးမယ်လေ ဖေဖေရဲ့ ...။ သမီးကို မထားခဲ့
ပါနဲ့ ...။

ခွဲမသွားပါနဲ့ ဖေဖေရယ်...

(လောကမှာ မမှားသော ရှေ့နေ... မသေသော ဆေးသမား ဆိုတာ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား... ကိုယ်မှားတဲ့ အမှားဟာ ပြင်လို့ ရတဲ့ အမှားပဲ ဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲပေါ့... နောင်တဆိုတာ... နောင်မှ ရတတ်ကြတာလေ... တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာတွေကို အနားမှာ ရှိတုန်း တန်ဖိုးထားတတ်ကြပါစေ... လောကကြီးမှာ အစားထိုးလို့ မရနိုင်တာ ‘အချိန်နဲ့ မိဘ’တဲ့)

လေးစားစွာဖြင့်...

နွေရွက်လွှာ...
